

Het megadikke ponyboek

Inhoud van dit boek:

De wilde pony

Pony in paniek

De superpony

De snelle pony

*Actuele informatie over Manege de Zonnehoeve
en andere Kluitman-boeken kun je vinden op kluitman.nl*

Wil je op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen?
Schrijf je dan in voor de speciale paardenboekennieuwsbrief op kluitman.nl.
Je ontvangt dan een paar keer per jaar een overzicht van de nieuwste titels.

Nur 282/IPP052101

Bisac JUV002130

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© tekst: Gertrud Jetten

© illustraties: Ina Halleman

Omslagontwerp: Agnes Visser

Alle rechten voorbehouden, inclusief
het recht van reproductie in zijn geheel
of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
gertrudjetten.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

Het megadikke ponyboek

Gertrud Jetten

4 leuke
boeken in
één!

De wilde pony

Pony in paniek!

De superpony

De snelle pony

tekeningen: Ina Halleman

kluitman

De wilde pony

Hoofdstuk 1

Onrustig wiebelde de Arabische merrie Jamila van het ene been op het andere. De trailer schudde een beetje. Wat zouden ze nu weer met haar gaan doen? De afgelopen tijd hadden Maud en Jessica van alles geprobeerd om haar te corrigeren, zoals ze dat noemden.

Maud was het meisje van wie Jamila was en Jessica was Mauds moeder. Ze hadden haar met allerlei hulpteugels gereden, en ook hadden ze haar meegenomen naar

verschillende instructeurs. Stuk voor stuk vonden ze haar ongehoorzaam en lastig.

Jamila slikte. Ze wilde helemaal niet vervelend zijn, maar op de een of andere manier ging het altijd fout met rijden.

Opeens minderde de auto vaart. Jamila keek naar buiten. Ze zag een rij hoge bomen en daartussen een opening. Aan de rechterkant stond een bord met een vrolijke gele zon erop, en daarin in rode letters *Manege de Zonnehoeve*.

De richtingaanwijzer begon onrustig te knipperen en de auto sloeg rechts af. Even later kwamen ze op een groot erf. Midden op het erf stond een jonge vrouw met een blonde paardenstaart. Jamila staaarde de vrouw onderzoekend aan. Ze had het idee dat ze haar ergens van kende. Naast de vrouw zag ze een meisje met lichtblond haar.

Achter een hek stond een groepje pony's, die nieuwsgierig naar de trailer keken. Ietsje verderop was een groot afdak. Daaronder stonden nog meer pony's.

Jamila fronste haar voorhoofd. Hé, wat raar! Waren hier geen boxen?

De deuren van de auto gingen open en Jessica en Maud stapten uit.

Jessica keek even rond en liep toen op de vrouw met de paardenstaart af. 'Dag Carolien, leuk je weer te zien.'

Carolien glimlachte en gaf Jessica een hand. Ze knikte naar het meisje naast haar. 'Dit is Bo. Zij zal samen met mij voor Jamila zorgen. Over een tijdje gaat ze ook op haar rijden.' Weifelend keek ze naar Jamila en ze voegde eraan

toe: 'Als het lukt...'

Jamila bekeek Bo. Ze had vriendelijke ogen en een lief gezicht. Heel anders dan Maud. Maud had donker haar en felle bruine ogen. Ze wilde altijd van alles van Jamila en werd snel boos.

Bo was ondertussen naar het deurtje aan de voorkant van de trailer gelopen. Ze maakte het open en keek met grote ogen naar Jamila. Voorzichtig stak ze haar hand uit.

Jamila twijfelde even en rook er toen aan. Mmm, Bo rook lekker. Naar appels en muesli, maar vooral naar zichzelf. Heel even deed Jamila haar ogen dicht. Zoet, rook ze, en fris.

Bo aaide haar heel zachtjes over haar neus.

'Ging het goed onderweg?' vroeg Carolien.

Jessica haalde haar schouders op. 'Ze was erg onrustig, maar dat is ze altijd. Het is een echte hittepetit, hoor! Ach, dat heb je met arabieren.'

Jamila gooide met een ruk haar hoofd omhoog. Dat was helemaal niet waar!

Carolien liep naar achteren en maakte de klep open. Toen liep ze de trailer in en maakte het halstertouw los. 'Dag, Jamila,' zei ze vriendelijk. Ze aaide Jamila over haar hals.

Jamila rook voorzichtig aan de jas van Carolien. Hij rook naar andere pony's en naar lekker kruidenhooi. Ze briede opgelucht. Carolien leek haar wel aardig. Toch was Jamila op haar hoede.

Misschien zou ze haar binnenkort gaan dwingen, net als de anderen.

Op een aanwijzing van Carolien stapte Jamila voetje voor voetje de trailer uit. Verbaasd keek ze naar het hek. Er stonden nu nog meer pony's dan daarnet. Ze zag een mooie palomino, een zwartbonte shetlander en een bruine pony. Geen van de pony's droeg een deken. Jamila zuchtte. Ze had een hekel aan haar deken, maar volgens Jessica had ze die écht nodig.

Haar blik bleef hangen bij de palomino. Waar had ze die toch eerder gezien?

'Dag, Jamila,' zei de palomino vriendelijk. 'Ken je me nog? Ik ben Goldy.'

Jamila dacht diep na. Toen begon haar iets te dagen. O ja, natuurlijk! Nu wist ze het weer. Daar had ze ook Carolien gezien. 'Ik weet het,' antwoordde ze triomfantelijk. 'De dressuurwedstrijd in Ermelo.'

Goldy knikte verheugd. 'Kom je hier wonen?' vroeg ze nieuwsgierig.

'Ik geloof het wel,' antwoordde Jamila. 'In elk geval voorlopig.'

Carolien gaf een rukje aan het touw. 'Ga je mee, schoonheid? Dan breng ik je naar je nieuwe plek.'

Aarzelend liep Jamila achter haar aan. Ze had er helemaal geen zin in om opnieuw opgesloten te worden. Ze was net zo blij dat ze de trailer uit was!

Bo liep aan de andere kant naast haar. Ze stuurde alle

andere pony's weg bij het hek en dreef ze naar een ander gedeelte van de uitloop. Toen deed ze een lintje dicht, zodat ze niet bij Jamila konden komen.

Carolien opende het hek. 'Zo,' zei ze tegen Jamila, 'dit plekje is voor jou. Als je gewend bent, mag je bij de andere pony's.' Ze deed het halster af en zette een paar passen naar achteren.

Jamila keek verbaasd rond. Ze had een heel stuk van een grote uitloop voor zichzelf. Aan het einde ervan was een groot afdak, met daarin een grote bak vol hooi. Ze voelde zich verschrikkelijk opgelucht. Wat een mazzel dat ze niet in een stal hoefde!

Jessica en Maud deden de klep van de trailer dicht en liepen toen naar Carolien en Bo toe.

‘Willen jullie nog iets drinken?’ vroeg Carolien.

‘Nee, dank je,’ antwoordde Jessica, ‘straks wordt Golden Boy gebracht, de nieuwe pony van Maud.’

‘Hij is al ZZ-dressuur,’ zei Maud trots. ‘Hopelijk word ik dit jaar dan eindelijk kampioen!’ Ze keek naar Jamila. ‘Jamila is wel lief, maar heel lastig met rijden.’

Jamila maakte zich zo klein mogelijk. Waarom kon zij niet zijn zoals de andere pony’s?

‘Nou, succes ermee,’ zei Jessica tegen Carolien. ‘Ik bel over een tijdje nog wel eens hoe het gaat.’ Haar stem klonk opgelucht. Ze wierp een vluchtige blik op Jamila en liep naar de auto toe.

Maud gaf Jamila nog snel een aai en rende toen achter haar moeder aan.

Even later startte de auto en waren ze weg.

Jamila keek hen na. Opeens voelde ze zich een beetje verloren.

‘Ik geloof niet dat ze veel om je geven, hè?’ vroeg de zwartbonte shetlander. ‘Dat is niet erg aardig van ze, om zo te vertrekken!’

Jamila slikte. Nee, dat was helemaal niet aardig. Ze had vier jaar bij hen gewoond, maar ze had nooit het gevoel gehad dat ze écht om haar gaven. De eerste paar jaar ging het nog wel, maar daarna was alles steeds slechter gegaan. Ze huiverde even. Ondanks alles voelde ze zich verdrietig.

Bo kroop tussen de linten van de omheining door en liep naar haar toe. ‘Zal ik even met je meelopen?’ vroeg ze lief.

‘Dan laat ik je alles zien.’

Jamila aarzelde kort, maar liep toen achter Bo aan.

Bo kletste honderduit. Ze liep naar de bak met hooi, liet haar de automatische drinkbak zien en vertelde haar hoe alle pony's heetten en waar ze goed in waren.

Jamila lette goed op. Bobby, zo leerde ze, was nog niet zo lang op de Zonnehoeve. Zij was de grote vliegenschimmel en de pony van Carolien. De zwartbonte shetlander heette Romario. Hij was inmiddels met pensioen en kon leuke kunstjes. Assa, de wildkleurige ijslandermerrie, had de andere pony's gered toen ze gestolen waren. De witte pony met het bruine hoofd was Nederlands kampioen springen en heette Rakki.

De kleine zwarte shetlander heette Jacco. Bo vertelde enthousiast dat hij dol was op racen met een karretje. De bruine pony heette Rosie. Zij was de lievelingspony van alle manegekinderen. Goldy, de palomino, kende ze natuurlijk al. Ze was een welshpony en had al veel prijzen gewonnen.

‘Zo,’ zei Bo terwijl ze Jamila over haar voorhoofd aaide, ‘ik ga naar huis. Tot morgen!’

Voordat Jamila het wist, had Bo haar een piepklein kusje op haar neus gegeven. Toen was ze weg. Een beetje beduusd keek Jamila haar na. Dat was haar in al die jaren bij Maud en Jessica nog nooit overkomen.

Na een week voelde Jamila zich al aardig thuis op de Zonnehoeve. De andere pony's waren allemaal erg aardig en vooral met Bobby, de grote vliegenschimmel, kon ze goed overweg. Gelukkig had nog niemand geprobeerd om op haar te rijden.

Bo kwam elke dag. Ze haalde haar uit de uitloop, deed haar deken af en borstelde haar uitgebreid. Daarna liet ze haar lekker rennen in de bak. Dat vond Jamila het fijnste moment van de dag. Ze was gek op rennen.

Bij Jessica en Maud had ze zowat de hele dag op stal gestaan. Dat vond ze zo vreselijk dat ze zich had aangeleerd om van het ene been op het andere te wiegen. 'Weven' noemde Jessica het.

Bo moest altijd erg om haar lachen als ze rondrende met haar staart omhoog en haar hoofd in de lucht.

Carolien kwam er vaak even bij staan. 'Wat is ze toch mooi,' zei ze dan bewonderend.

Na nog een week haalden Carolien en Bo het lint weg tussen haar en de andere pony's en mocht ze gaan en staan waar ze wilde. Ze ontdekte het bosje achter de uitloop en daarachter het weiland.

Jamila verheugde zich al op het voorjaar; dan kon ze lekker grazen en mocht eindelijk die deken af.

Een paar dagen later kwam Bo tevoorschijn met een zadel en een hoofdstel. Ze had Jamila uit de uitloop gehaald en vastgebonden aan de poetsbalk.

Jamila verstijfde. Ze had gehoopt dat Bo en Carolien vergeten waren dat Bo op haar zou gaan rijden. Zenuwachtig begon ze te draaien. Kon ze maar weglopen!

‘Rustig maar, meisje,’ zei Bo lief. ‘Ik doe echt heel voorzichtig, hoor!’ Ze aaide over haar hals en gaf haar een stukje wortel.

Jamila kalmeerde wat. Misschien viel het wel mee.

Voorzichtig legde Carolien het zadel op haar rug en daarna trok ze heel langzaam de singel aan.

Jamila trok een lang gezicht. Het zadel paste niet goed en drukte op haar schouder.

Toen pakte Carolien het hoofdstel en deed Jamila's halster af.

Jamila aarzelde even en liet zich toen toch het bit indoen. Meteen had ze er spijt van. Het bit deed nu al pijn.

Carolien leidde Jamila naar de bak. Bo had een cap opgezet en liep achter hen aan. In het midden stopten ze.

Carolien gaf Bo een beentje en voordat Jamila het doorhad, zat Bo al op haar rug. Jamila nam zich voor om heel rustig te blijven en goed haar best te doen. Carolien en Bo waren immers ook heel lief voor haar!

Maar zodra Bo de teugels aannam, was Jamila al haar voornemens op slag vergeten. Oei, wat deed dat pijn! Haar mond deed vreselijk zeer en het zadel knelde. Dit was gewoon niet vol te houden. Ze stak haar hoofd in de lucht, begon te dribbelen, vocht tegen de teugels en was binnen een paar minuten nat van het zweet.

‘Stop maar, Bo,’ zei Carolien hoofdschuddend. ‘Dit werkt zo niet. Misschien is het nog te vroeg om te gaan rijden,’ zei ze toen aarzelend. ‘Misschien heeft ze gewoon wat meer tijd nodig.’

Bo stapte af en keek bezorgd naar Jamila. ‘Ik snap niet waarom ze zo doet. Ik deed bijna niets!’

‘Ik zag het,’ zei Carolien. Op haar voorhoofd lag een frons. ‘Maar zo te zien is bijna niets al te veel voor haar.’

Bo knikte. Ze aaide Jamila over haar hals. Toen pakte ze de teugels vast en liep samen met haar de bak uit.

Hoofdstuk 2

De nacht na het rijden was Jamila heel onrustig. Ze was bang dat ze weg zou moeten als het rijden niet lukte. Of dat ook Carolien slofteugels zou gaan proberen.

Slofteugels waren extra teugels die mensen gebruikten om pony's in een bepaalde houding te dwingen en onder controle te houden. Maud had haar bijna altijd met een slofteugel gereden. Door de slofteugel had Jamila zich minder kunnen verzetten, maar de pijn in haar mond was ondraaglijk geweest.

Goldy had haar verteld dat ze een paar keer met slofteugels was gereden toen ze een tijdje ergens anders stond. Toen Carolien het ontdekte, was ze woest geworden en had Goldy daar meteen weggehaald.

Dat stelde Jamila enigszins gerust, maar niet helemaal. Ze had al vaak meegemaakt dat aardige vrouwen veranderden in akelige krenge als ze hun zin niet kregen.

Dat gold gelukkig niet voor Bo. Bo vertrouwde ze volkomen. Bo zou haar nooit kwaad doen, dat wist ze heel zeker. Ze kwam nog steeds elke dag naar haar toe. In het weekend was ze er vaak de hele dag. Dan hielp ze Carolien met uitmesten, kletste met de andere kinderen, reed op Rosie en was uren bezig met Jamila.

Ze borstelde haar, liet haar in de bak rennen en kreeg les van Carolien in grondwerk. Grondwerk was alles wat mensen

met pony's deden als ze er niet op zaten, had Jamila inmiddels geleerd.

Het kon zijn dat Bo haar in de bak aan het halster over balken of plastic liet lopen, maar ook dat ze los in de bak liep. Ze moest dan heel goed opletten en op commando van Bo of Carolien sneller of langzamer gaan.

Dit vond Jamila het leukste. Ze vond het geweldig om vanuit galop plotseling halt te houden. Ook had ze inmiddels geleerd om zich razendsnel om te draaien en weer weg te galopperen.

Carolien stond langs de rand van de bak te kijken hoe Jamila tot stilstand kwam. Naast haar stond Amber, het verzorgmeisje van de zwarte shetlander Jacco.

'Wauw!' riep Amber enthousiast. 'Knap, zeg!'

Jamila glunderde. Het was lang geleden dat iemand het geweldig had gevonden wat ze deed.

Toen Bo een stapje naar voren zette, galoppeerde ze met glanzende ogen weg, haar staart hoog in de lucht.

'Ik heb nog nooit zo'n mooie pony gezien,' zei Amber bewonderend.

Jamila ging over in draf en deed er nog een schepje bovenop. Ze wist best dat ze mooi was. Ze had een prachtig hoofd met grote ogen en mooie oren. Haar hals was sierlijk en goed gevormd, en ze had lange, heel dunne benen. Voor een arabier was ze klein met haar 1.44 m en omdat ze zo tener was, konden alleen kinderen op haar rijden.

Haar vacht had een prachtige roodbruine kleur, met een

oranje gloed. Ze had een brede bles, vier witte benen en een witte vlek onder haar buik. Op haar flanken zaten witte haren.

‘Het gaat zo goed dat we binnenkort weer beginnen met rijden,’ hoorde ze Carolien zeggen.

Jamila’s gezicht betrok. Ze ging langzamer draven en liep toen naar Bo toe.

‘Hé, knapperd,’ zei Bo lief en ze gaf haar een stukje appel. ‘Je hebt het goed gedaan, hoor!’ Ze klikte het halstertouw aan het halster en nam haar mee naar het erf. Daar borstelde ze haar nog een keer en toen bracht ze haar naar de uitloop.

Toen Bo de volgende dag aankwam, liep ze meteen naar de kantine. Even later kwam ze naar buiten met een zadel en hoofdstel. Jamila hoopte dat ze op Rosie ging rijden, maar Bo kwam de uitloop in en liep meteen op haar af.

Jamila wist niet wat ze zou doen. Snel wegrennen? Zich niet laten pakken? Uiteindelijk deed ze geen van beide. Ze liet zich door Bo het halster aandoen en liep mee naar de poetsplaats.

Toen Bo klaar was met borstelen, kwam Carolien eraan. Ze hielp Bo met opzadelen en deed heel voorzichtig Jamila's bit in.

Jamila nam zich stellig voor om het dit keer niet te verpesten. Andere pony's lukte het immers ook! Ze probeerde met haar tong het bit omhoog te duwen, zodat het niet zo op haar tandvlees drukte. Dat scheelde.

Opgelucht liep ze achter Bo de bak in. Als ze dit volhield, zou het misschien lukken. Jamila stond braaf stil bij het opstijgen en stapte rustig weg.

'Het gaat een stuk beter,' riep Carolien enthousiast. 'Neem de teugel maar wat aan, Bo.'

Bo trok een beetje aan de teugel.

Jamila duwde haar tong wat verder omhoog en probeerde Bo de teugels uit haar handen te trekken.

'Niet doen, Jamila,' zei Bo zenuwachtig. Ze trok harder aan de teugels.

Jamila gooide haar hoofd omhoog en ging over in draf. Ze duwde uit alle macht haar tong naar voren en begon

steeds harder te draven. Het leek wel alsof iemand naalden in haar tandvlees stak.

Bo raakte in paniek en trok zo hard als ze kon aan de teugels. 'Ho,' riep ze bang. 'Stop nou, Jamila!'

Jamila schudde wild met haar hoofd. Haar mond deed zo'n pijn dat ze niet meer na kon denken. Bovendien drukte het zadel gemeen op haar schouder. Jamila hield het niet meer. Ze deed haar hoofd omlaag en gaf een enorme bok.

Bo vloog met een grote boog over haar heen en viel in het zand, vlak naast het hek.

Carolien rende onmiddellijk naar haar toe. 'Heb je je pijn gedaan?' vroeg ze ongerust. 'Dat was een flinke smak!'

Bo schudde haar hoofd. 'Gaat wel.' Ze krabbelde onhandig overeind en sloeg het zand van haar jas.

Trillend stond Jamila in een hoekje. Wat zou er nu met haar gebeuren? Zou Carolien boos worden en haar slaan? Of zou ze toch ergens in een hoekje van de zadelkamer een slofteugel hebben liggen en die gaan halen?

'O jee,' zei Bo bezorgd. 'Jamila staat helemaal te trillen!' Ze hinkte naar Jamila toe en aaide haar over haar hals. 'Rustig maar, meisje,' zei ze lief. 'Ik doe je niks, hoor!'

Carolien fronste haar voorhoofd. 'Ik snap er niets van. Het is duidelijk dat ze het heel vervelend vindt als je op haar rijdt. Zou het zadel wel passen?' Ze liep op Jamila af en voelde aan het zadel. 'Het lijkt toch van wel,' mompelde ze.

'En het bit?' vroeg Bo. 'Ik kan gewoon nauwelijks aan de teugels komen!'

'Hm, ja, dat klopt.' Carolien was even stil. 'Ik zou bijna denken dat ze kiespijn heeft, maar volgens Jessica is er niets aan de hand met haar gebit. Ze is regelmatig nagekeken door een paardentandarts.' Carolien aaide Jamila over haar hals. 'Ik denk niet dat het zin heeft om er nog op te gaan,' zei ze. Haar stem klonk moe. 'Misschien heeft Jessica wel gelijk en is ze gewoon niet geschikt om op te rijden.'

Jamila liet haar hoofd zakken. Ze voelde zich verschrikkelijk. Ze had zich zo voorgenomen om haar best te doen en

toch was het weer niet gelukt... Met een verdrietig gezicht sjokte ze achter Bo aan naar de poetsplaats.

‘Dat was een goede bok, zeg,’ zei Romario bewonderend toen Jamila weer in de uitloop stond. Romario was een zwartbonte shetlander met ondeugende ogen.

Jamila wist niet of ze moest lachen of huilen. Dat was nou weer zo’n typische Romario-opmerking! ‘Het was niet de bedoeling,’ zei ze sip.

‘Ach, kinderen kunnen wel wat hebben, hoor,’ bromde Romario. ‘Ze zijn heus niet meteen kapot of zo.’

‘Hoe kun je dat nou zeggen?’ reageerde Rosie, de bruine new forest-pony verontwaardigd.

Romario grinnikte en gaf haar speels een duw.

Jamila voelde zich ellendig. Ze liep naar Bobby toe en ging heel dicht naast haar staan. Bobby was heel lief voor haar en knabbelde net zolang op haar schoft en rug totdat ze weer rustig was.

Vlak voordat Carolien naar huis ging, kwam ze nog even naar Jamila kijken. ‘Ik geloof niet dat je een kreng bent,’ zei ze vriendelijk. ‘Ook al denkt Jessica van wel.’ Ze fronste haar voorhoofd. ‘Ik denk dat je ergens pijn hebt, anders zou je nooit zo doen!’ In gedachten aaide ze over Jamila hals. ‘Ik ga toch eens de tandarts bellen,’ zei ze toen. ‘Eens kijken wat dat oplevert.’

